

İçimde iki cereyan var, kendimi her şeyden sorumlu gören bir his ve kendimi hiçbir şeyden sorumlu görmeyen bir fikir. Düşünmezsem her şeyden rahatsız oluyorum, hislerim beni insanların düştüğü tüm durumlardan utandırıyor ve onların sevinmeleriyle seviniyorum, ağlayınca ağlıyorum, gülünce gülüyorum. Düşünürsem bunların hiçbirinin benimle ilgisi olmadığını görüyorum. Şikayetleri de ben-den değil, onları sıkıntıya sokan da ben değilim.

Belki bu ikisinin çatışması her insanın içinde mevcuttur. Biri bize yerlerin, göklerin ve ikisi arasındak-ilerin bizim elimizden çıktığını söylüyor; *utanmalısın* diyor, diğeri bütün bunları sebep sonuç zincir-leriyle açıklıyor ve *ne alakası var* diyor. İki öge, med cezir.